

Me quoque debilitat series immensa laborum;
 Ante meum tempus cogit & esse senem.
 Otia corpus alunt, animus quoque pascitur illis;
 Immodicus contra carpit utrumque labor.
 Aspice, in has partes quod venerit Æsone natus,
 Quam laudem à sera posteritate ferat.
 At labor illius nostro leviorque minorque,
 Si modo non verum nomina magna premunt.
 Ille est in Pontum Pelia mittente profectus,
 Qui vix Thessaliæ sine timendus erat.
 Cæsaris ira mihi nocuit, quem solis ab ortu
 Solis ad occasus utraque terra timet.
 Junctior Hæmonia est Ponto, quam Roma sit Istro;
 Et brevius quam nos ille peregit iter.
 Ille habuit comites primos telluris Achivæ,
 At nostram cuncti deseruere fugam.
 Nos fragili ligno vastum fulcavimus æquor:
 Quæ tulit Æsonidem, firma carina fuit.
 Nec mihi Typhis erat rector, nec Agenore natus
 Quas fugerem docuit, quas sequerereque vias.
 Illum tutata est cum Pallade regia Juno:
 Defendere meum numina nulla caput.
 Illum furtivæ juvere Cupidinis artes,
 Quas à me vellem non didicisset amans.
 Ille domum rediit, nos his moriemur in arvis,
 Perstiterit læsi si gravis ira Dei.
 Durius est igitur nostrum, fidissima conjux,
 Illo, quod subiit Æsone natus, onus.
 Te quoque, quam juvenem discedens urbe reliqui,
 Credibile est nostris insenuisse malis.
 O ego Dii faciant talem te cernere possim,
 Caraque mutatis insensula ferre comis.
 Amplectique meis corpus non pingue lacertis,
 Et gracile hoc fecit, dicere, cura mei.
 Et narrare meos flenti flens ipse labores,
 Sperato numquam colloquioque frui.
 Thuraque Cæsariibus cum conjuge Cæsare digna,
 Dis veris, memori debita ferre manu.

Me.

Memnonis hanc utinam lenito Cæsare mater
 Quam primum roseo provocet ore diem.

Epistola VI. Ad Maximum.

ARGUMENTUM.

Ad Maximum scribens Poeta, illum admonet ne
 miretur, si in carmen minus elegans & incultum
 offenderit: siquidem tot malis & situ ingenium
 oppressum, non possit eo calore insurgere, quo
 prius. Deinde docet, cur, quamvis sibi carmina
 nocuerint, tamen adhuc scribat. Postremo consilium
 exponit, cur non conetur facere optimum
 carmen, & illud polire.

Ille tuos quondam non ultimus inter amicos,
 Ut sua verba legas Maxime, Naso rogat.
 In quibus ingenium desiste requirere nostrum,
 Nescius exilii ne videre mihi.
 Cernis ut ignavum corrumpant otia corpus?
 Ut capiant vitium, ni moveantur aquæ?
 Sic mihi, si quis erat dicendi carminis usus,
 Desicit, estque minor factus inerte situ.
 Hæc quoque quæ legitis, si quid mihi Maxime credis
 Scribimus invita, vixque movente manu.
 Non libet in tales animum contendere curas:
 Nec venit in duros Musa vocata Getas.
 Ut tamen ipse vides, luctor deducere verum,
 Sed non sit fato mollior ipse meo.
 Cum relego, scripsisse pudet, quia plurima cerno,
 Me quoque qui feci, iudice digna lini.
 Nec tamen emendo, labor hic, quam scribere major,
 Mensque pati durum sustinet ægra nihil.
 Scilicet incipiam lima mordacius uti,
 Ut sub iudicium singula verba vocem?
 Torquet enim fortuna parum: nisi Lycus in Hebrum
 Confluat, & frondes alpinus addat Athos?

Par.

Forſitan hoc optes, ut juſtam ſupprimat iram
 Cæſar, & hoſpitiū ſit tua villa meum.
 Ah nimium eſt quod amico petis, moderatius opta.
 Et voti (quæſo) contrahe veia tui.
 Terra velim propior, nullique obnoxia bello.
 Detur: erit noſtris pars bona dempta malis.

Epistoła X.

Ad Maximū.

ARGUMENTUM.

Factus certior Poeta litteris Maximi de obitu Celsi
 amici, à quo unice amabatur, sperabatque ejus
 precibus Maximum daturum operam, ut reducere-
 retur in patriam, dicit se eam epistolam lacry-
 mis madefecisse: nec acerbius sibi quicquam ea
 re contigiſſe eo tempore toto, quo fuit in Pon-
 to. Simul ejus erga ſe, ac etiam Maximum ſi-
 dem & amorem exponit. Quam ob cauſam fa-
 tetur velle ſe quoquo poteſt modo ejus funus de-
 corare; ſibi quoque haud ſecus ac mortuo ut
 opem ferat precatur.

Quæ mihi de raptō tua venit epistoła Celſo,
 Protinus eſt lacrymis humida facta meis.
 Quoque nefas dictū, fieri nec poſſe putavi,
 Invitis oculis littera lecta tua eſt.
 Nec quicquam ad noſtras pervenit acerbius aures,
 Ut ſumus in Ponto, perveniatque precor.
 Ante meos, oculos tamquam præſentis imago
 Hæret, & extinctum vivere fingit amor.
 Sæpe refert animus luſus gravitate carentes,
 Sæpe cum liquida sæpe peracta fide
 Nulla tamen ſubeunt mihi tempora denſius iſtis,
 Quæ vellem vitæ ſumma fuiſſe mee.
 Cum domus ingenti ſubito mea lapſa ruina
 Concidit, in Domini procubuitque caput.

Ad.

Aduit ille mihi, cum me pars magna reliquit,
 Maxime, fortunæ nec fuit ille comes.
 Illum ego non aliter ſentem mea funera vidi,
 Ponendus quam ſi frater in igne foret.
 Hæſit in amplexu, conſolatusque iſcentem eſt:
 Cunque meis lacrymis miſcuit ipſe ſuas.
 O quoties vitæ cuſtos inſivus amare
 Continuit promptas in mea fata manus.
 O quoties dixit, placabilis ira Deorum eſt:
 Vive, nec ignoſci tu tibi poſſe nega.
 Vox tamen illa fuit celeberrima, reſpice quantum
 Debeat auxilium Maximus eſſe tibi.
 Maximus incumbet, quaque eſt pietate, rogabit,
 Ne ſit ad extremum Cæſaris ira tenax.
 Cunque ſuis fratris vires adhibebit, & omnem,
 Quo levius doleas, experietur opem.
 Hæc mihi verba malæ minuerunt tædia vitæ,
 Quæ modo ne fuerint Maxime vana, cave.
 Huc quoque venturum mihi ſe jurare ſolebat,
 Non niſi te longæ juſ ſibi daate viæ.
 Nam tua non alio coluit penetralia ritu,
 Terrarum dominos quam colis ipſe Deos.
 Crede mihi, multos habeas cum dignos amicos;
 Non fuit è multis quolibet ille minor.
 Si modo non cenſus, nec clarum nomen avorum
 Sed probitas magnos ingeniumque facit.
 Jure igitur lacrymas Celſo libamus adempto,
 Cum fugerem vivo quas dedit ipſe mihi.
 Carmina jure damus raros teſtantia mores,
 Ut tua venturi nomina Celſe legant.
 Hoc eſt quod poſſum Geticis tibi mittere ab aruis;
 Hoc ſolum eſt iſtic, quod licet eſſe meum.
 Funera non potui comitare, nec ungere corpus,
 Atque tuis toto dividor orbe rogis.
 Quod potuit, quem tu pro numine vivus habebas
 Præſtuit officium Maximus omne tibi.
 Ille tibi exequias, & magni funus honoris
 Fecit, & in gelidos fudit amoma ſinus.

M 3

Di.

Diluit & lacrymis mærens unguenta profusis,
 Oflaque vicina condita texit humo.
 Qui quoniam extinctis, quæ debet, præstat amicis
 Et nos extinctis annumerare potest.

Epistola XI. Ad Flaccum.

ARGUMENTUM.

Ad Flaccum scribens Poeta, corporis languorem
 ejusque rei causam exponit: eumque rogat cum
 fratre, ut sibi opem ferat, Augustumque ei mi-
 tiorem reddat.

Naso suo profugus mittit tibi Flacce salutem,
 Mittere rem si quis, qua caret ipse, potest.
 Longus enim curis vitiatum corpus amaris,
 Non patitur vires languor habere suas.
 Nec dolor ullus adest, nec febris uror anhelis
 Et peragit soliti vena tenoris iter.
 Os hebes est, postitæque movent fastidia mensæ:
 Et queror, invisi cum venit hora cibi.
 Quod mare, quod tellus, appone quod educat aer,
 Nil ibi quod nobis esuriatur, erit.
 Nectar & ambrosiam, latices epulasque Deorum
 Det mihi formosa grata juvena manu.
 Non tamen exacuet torpens sapor iste palatum,
 Stabit & in stomacho pondus inerte diu.
 Hæc ego non ausim, cum sint verissima, cuiquam
 Scribere, delicias ne mala nostra vocent.
 Scilicet is status est, ea rerum forma mearum,
 Deliciis etiam possit ut esse locus.
 Delicias illi precor has contingere, si quis,
 Ne mihi sit levior Cæsaris ira, timet.
 Is quoque, qui gracili cibus est in corpore, somnus
 Non alit officio corpus inane suo.
 Sed vigilo, vigilantque mei sine fine dolores:
 Quorum materiam dat locus ipse mihi.

Vix igitur possis visos agnoscere vultus,
 Quoque ierit, quæras qui fuit ante color.
 Parvus in exiles succus mihi pervenit artus,
 Membraque sunt cera palidiora nova.
 Non hæc immodico contraxi damna Lyæo:
 Scis, mihi quam solæ pæne bibantur aquæ.
 Non epulis oneror: quarum si tangar amore,
 Est tamen in Geticis copia nulla locis.
 Nec vires adimit Veneris damnosa voluptas:
 Non solet in mæstos illa venire toros.
 Unda locusque nocent, & causa valentior istis
 -Anxietas animi, quæ mihi semper adest.
 Hanc nisi tu pariter simili cum fratre lebares,
 Vix mens tristitiæ mæsta tulisset onus.
 Vos estis fragili tellus non dura Phælo,
 Quamque negant multi, vos mihi fertis opera.
 Ferte precor semper, quia semper egebimus illa,
 Cæsaris offensum dum mihi numen erit.
 Qui meritam nobis minuat, non finiat iram,
 Suppliciter vestros quisque rogate Deos.

PUBLII OVIDII NASONIS

DE P O N T O

LIBER SECUNDUS.

Epistola I. Ad Germanicum Cæsarem.

Tiberii Neronis Ovationem, quam hic digniori no-
 mine TRIUMPHUM appellat Poeta, ad se in Scythi-
 am fama pertulerat, quam dicit sibi magnam læ-
 titiam attulisse: ejusque formam describens, Cæ-
 saris clementiam laudat, qui cum hostibus in bel-

Parcendum est animo miserabile vulnus habenti,
 Subducunt oneri colla perusta boves.
 At puto fructus adest, iustissima causa laborum,
 Et fata cum multo fanore reddit ager.
 Tempus ad hoc nobis [repetas licet omnia] nullum
 Profuit, atque utinam non nocuisset opus,
 Cur igitur scribam miraris, miror & ipse,
 Et tecum quæro sæpe, quid inde petam.
 An populus vere sanos negat esse poetas?
 Sumque fides huius maxima vocis ego?
 Qui sterili cum sim toties deceptus ab aruo,
 Damnoſa perſo condere ſemen humo.
 Scilicet eſt cupidus ſtudioꝝ quique ſuozum,
 Tempus & aſſueta ponere in arte iuvat.
 Sauticus evitat pugnas gladiator, & idem
 Immemor antiqui vulneris arina capit.
 Nil ſibi cum pelagi dicit fore naufragus undis,
 Et ducit remos, qua modo navit aqua.
 Sic ego conſtanter ſtudium non utile ſervo,
 Et repeto, nollem quas coluiſſe Deas.
 Quid potius faciam? non ſum qui ſegnina ducam,
 Otia mors nobis tempus habetur iners.
 Nec juvat in lucem nimio marceſcere vino,
 Nec tenet incertas alea blanda manus.
 Cum dedimus ſomno quas corpus poſtulat horas,
 Quo ponam vigilans tempora longa modo?
 Moris an oblitus patrii contendere diſcam
 Sarmaticos arcus & trahar arte loci?
 Hoc quoque me ſtudium prohibent aſſumere vires
 Menſque magis gracill corpore noſtra valet.
 Cum bene quæſieris quid agam: magis utile nil eſt
 Artibus iis, quæ nil utilitatis habent.
 Conſequor ex illis caſus oblivia noſtri.
 Hanc meſſem ſatis eſt ſi mea reddit humus.
 Gloria vos acuat, vos ut recitata probentur
 Carmina, Pieriſ invigilate choriſ.
 Quod venit ex facili, ſatis eſt componere nobiſ,
 Et nimis intenti cauſa laboriſ abeſt.

Cur

Car ego ſollicita poliam mea carmina cura?
 An verear ne non approbet illa Getes?
 Forſitan audacter faciam, ſed gloriꝝ Iſtrum
 Ingenio nullum majus habere meo.
 Hoc, ubi vivendum eſt, ſatis eſt ſi conſequar aruo,
 Inter inhumanos eſſe poeta Getas.
 Quid mihi diverſum fama contendere in orbem?
 Quem fortuna dedit, Roma ſit ille locus.
 Hoc mea contenta eſt infelix Muſa theatro
 Sic merui, magni ſic voluere Dei.
 Nec reor hinc iſtuc noſtris iter eſſe libelliſ
 Quo Boreas penna deſiciente venit.
 Dividimur cælo: quæque eſt procul urbe Quirini
 Aſpicit hiriſutos cominus Urſa Getas.
 Per tantum terræ, tot aquas, vix credere poſſum
 Indiciꝝ ſtudiꝝ tranſiſſiſſe mei.
 Finge legi, quodque eſt mirabile, finge placere:
 Auctorem certe reſ juvat iſta nihil.
 Quid tibi ſi calida proſit laudare Syene,
 Aut ubi Taprobanen Indica tingit aqua?
 Altius ire libet, ſi te diſtancia longe
 Pleiadum laudent ſigna, quid inde feret?
 Sed neque pervenio ſcriptiſ melioribus iſtuc,
 Famaque cum Domino fugit ab urbe ſuo.
 Voſque, quibus perii, tum cum mea fama ſepulta eſt
 Nunc quoque de noſtra morte tacere reor.

Epistoſa VII. Ad Græcinum.

ARGUMENTUM.

Ad Græcinum ſcribens dolet Poeta eum non aſſa-
 iſſe eo tempore quo ab Auguſto eſt relegatus: quem
 arbitratur magnum cepiſſe doloreꝝ, cum primum
 rem omnem acceperit. Secundo eum rogat, ut
 alloquio ſuo & literiſ ſaltem conſoletur; nec ſci-
 re cupiat quam ob cauſam exularit, ne recrudef-
 cant

cant vulnera jam occlusa. Postmodum docet, non profus sibi ademptam esse spem reditus: Faturque simul, in Cæsaris clementia plurimum sperare: quem, ut sibi reconcilietur, precatur. Demum dicit omnia impossibilia potius fieri posse, quam credere se à Græcino fido & veteri amico posse destitui.

EC quid ut audisti (nam te diversa tenebat Terra) meos casus, cor tibi triste fuit?
 Dissimules, metuasque licet Græcine fateri,
 [Si bene te novi] triste fuisse liquet.
 Non cadit in mores feritas inamabilis istos,
 Nec minus à studiis dissidet ista tuis.
 Artibus ingenuis, quarum tibi maxima cura est,
 Pectora mollescunt, alperitasque fugit.
 Nec quisquam meliore fide complectitur illas,
 Quam sinit officium, militæque labor.
 Certe ego cum primum potui sentire quid essem
 [Nam fuit attonito mens mihi nulla diu]
 Hanc quoque fortunam sensi, quod amicus abesse
 Qui mihi præsidium grande futurus eras.
 Tecum tunc aberant ægræ solatia mentis,
 Magnaque pars animi, consillique mei.
 At nunc, quod superest, ser opem precor eminus unam
 Alloquioque iuva pectora nostra tuo.
 Quæ [non mendaci si quicquam credis amico]
 Stulta magis dici, quam scelerata decet.
 Nec breve nec tutum est, peccati quæ sit origo
 Scribere, tractari vulnera nostra timent.
 Quali acumque modo mihi sint ea facta rogare
 Define: non agites si qua coire velis.
 Quicquid id est, ut non facinus, si culpa vocanda
 Omnino an in magnos culpa Deos, scelus est.
 Spes igitur penæ menti Græcine levandæ
 Non est ex toto nulla relicta meæ.
 Hæc Dea, cum fugerent sceleratas numina terras
 In diis invisa sola remansit humo.

Hæc

Hæc facit ut vivat fossor quoque compede vinctus,
 Liberaque à ferro crura futura putet.
 Hæc facit ut videat cum terras undique nullas,
 Naufragus in mediis brachia jactet aquis.
 Sæpe aliquem solers medicorum cura relinquit:
 Nec spes huic vena deficiente cadit.
 Carcere dicuntur clausi sperare salutem,
 Atque aliquis pendens in cruce vota facit.
 Hæc Dea quam multos laqueo sua colla ligantes,
 Non est proposita passa perire nece.
 Me quoque conantem gladio finire dolorem,
 Arcuit, injecta continuitque manu.
 Quidque facis lacrymis opus est, non sanguine, dixit
 Sæpe per has flecti principis ira solet.
 Quamvis est igitur meritis indebita nostris,
 Magna tamen spes est in bonitate Dei.
 Qui ne difficilis mihi sit, Græcine precare,
 Confer & in votum tu quoque verba meum.
 Inque Tomitana jaceam tumulatus arena,
 Si te non nobis ista vovere liquet.
 Nam prius incipient turres vitare columbæ
 Antra feræ, pecudes gramina, mergus aquas.
 Quam male se præstet veteri Græcinus amico,
 Non ita sunt fatis omnia versa meis.

Epistola VIII. Ad Messalinum.

A R G U M E N T U M.

EPonto ad Messalinum hanc scribit epistolam Ovidius, docetque simul ejus patris, fratrisque amorem. Loquitur deinde de pæna, qua eum affecit Augustus: cujus causa se ab eo minime rejiciendum esse colligit. Ostendit postremo, se officiosum semper fuisse in ejus domum.

Littera pro verbis tibi Messalinæ salutem
 Quam legis, à sævis attulit usque Getis.

Indi-

Indicat auctorem locus? an nisi nomine lecto
 Hæc me Nasonem scribere verba latet?
 Ecquis in extremo positus jacet orbe tuorum,
 Me tamen excepto, qui precor esse tuus?
 Dii procul à cunctis, qui te venerantur amantq;
 Hujus notitiam gentis abesse velint.
 Non fatis est inter glaciem Scythicasque sagittas
 Vivere, si vita est mortis habenda genus.
 Nos premat aut bello tellus, aut frigore cælum,
 Truxque Gètes armis, grandine pugnet hyems.
 Nos habeat regio nec pomis foeta, nec uvis,
 Et cujus nullum cessat ab hoste latus.
 Cætera sit sospes cultorum culpa tuorum,
 In quibus, ut populo, pars ego parva fui:
 Me miserum, si tu verbis offendens istis,
 Nosque negas ulla parte fuisse tuos.
 Utque sit hoc verum mentito, ignoscere debes,
 Nil demit laudi gloria nostra tuæ.
 Quis se Cæsaribus notus non fingit amicum?
 Da veniam falso, tu mihi Cæsar eris.
 Nec tamen irumpo quo non licet ire, satisque
 Atria si nobis non patuisse negas.
 Utque tibi fuerit mecum nihil amplius, uno
 Nempe salutaris quam prius ore minus.
 Nec tuus est genitor nos inficiatus amicos,
 Hortator studii, causaq; faxq; mei.
 Cui nos & lacrymas supremum in funere munus,
 Et dedimus medio scripta canenda foro.
 Adde quod est frater tanto mihi junctus amore.
 Quantus in Atridis, Tyndaridisque fuit.
 Is me nec comitem, nec dedignatus amicum est:
 Si tamen hæc illi non nocitura putas.
 Si minus, hac quoque me mendacem parte fateor
 Clausa mihi potius tota sit illa domus.
 Sed neque claudenda est, & nulla potentia vires,
 Præstandi ne quid peccet amicus habet.
 Et tamen ut cuperem culpam quoque posse negari
 Sic facinus nemo nescit abesse mihi.

Quod

Quod mihi delicti pars excusabilis esset,
 Parva relegati pœna futura fuit.
 Ipse sed hoc vidit, qui prævidet omnia Cæsar,
 Stultitiam dici crimina posse mea.
 Quaque ego permisi, quaque est res passa, pepercit,
 Usus & est modice fulminis igne fui.
 Nec vitam, nec opes, nec ademit posse reverti:
 Si sua per vestras victa sit ira preces.
 At graviter cecidi: quid enim mirabile, si quis
 A Jove percussus non leve vulnus habet?
 Ipse suas quamvis vires inhiberet Achilles,
 Missa graves ictus Pelias hasta dabat.
 Iudicium nobis igitur cum vindicis adit,
 Non est cur tua me janua nosse neget.
 Culta quidem [fateor] citra quam debuit illa est:
 Sed fuit in fatis hoc quoque (credo) meis.
 Nec tamen officium sensit domus altera nostrum:
 Hic illic vestro sub lare semper eram.
 Quæque tua est pietas, ut te non excolat ipsum,
 Jus aliquod tecum fratris amicus habet.
 Quid quod ut emeritis referenda est gratia semper
 Sic est fortunæ promeruisse tuæ?
 Quod si permittis nobis suadere quid optes,
 Ut des, quam reddas, plura, precare Deos.
 Idque facis, quantumque licet meminisse, solebas
 Officii causa pluribus esse dati.
 Quolibet in numero me Messaline repone,
 Sin modo pars vestræ non aliena domus.
 Et mala Nasonem, quoniam meruisse videtur,
 Si non ferre doles, at meruisse dole.

Epistola IX. Ad Severum.

ARGUMENTUM.

Severo amico exponit se cinctum hostibus, in affi-
 duis semper præliis versari, miroque amicorum,
 conjugis, filæ, & patriæ desiderio teneri. Si-

M

mul

mul dolet, quod cum careat prædiolo & hortis,
arando, seminando curas imminuat. Colligit ta-
men præ hostium multitudine, quæ Tomitanam
civitatem semper infestat, non posse id sibi præ-
stari. Postremo lætatur quod contra in Severo
sint omnia secunda monetque ut impetret locum
aliquem magis propinquum dari sibi ab Augusto.

A Tibi dilecto missam Nasone salutem
Accipe, pars animæ magna Severe mææ.
Neve roga quid agam: si persequar omnia, flebis:
Summa satis nostris sit tibi nota mali.
Vivimus assiduis expertes pacis in armis,
Duce pharetrato bella mœvente Geta.
Deque tibi expulsi sum miles in exule solus:
Tuta (neque invideo) cætera turba latet.
Quoque magis nostros venia dignere libellos,
Hæc in procinctu carmina facta leges.
Stat vetus urbs ripæ vicina binominis Istris,
Mœnibus, & positis vix adeunda loci.
Caspus Aegyptus, de se si creditur ipsis,
Condidit, & proprio nomine dixit opus.
Hanc ferus Odrysiis inopino Marte peremptis
Cepit, & in regem sustulit arma Getes.
Ille memor magni generis, virtute quod auget,
Protinus innumero milite cinctus adest.
Nec prius abcessit, merita quam cæde nocentura
Se nimis ulciscens extitit ille nocens.
At tibi rex ævo detur fortissime nostro,
Semper honorata sceptrâ tenere manu.
Tæq; quod & præstat [quid enim tibi plenius optem?]
Marta cum magno Cæsare Roma probet.
Sed memor unde abii, queror ò jucunde sodalis,
Accedant nostris sæva quod arma malis.
Ut careo vobis Scythicas detrusus in oras,
Quattuor autumnos Plejas orta facit.
Nec tu credideris urbanæ commoda vitæ
Quærere Nasonem, quærît & illa ramen.

Nam

Nam modo vos animo dulces reminiscor amici,
Nunc mihi cum chara conjuge nata subit.
Atque domo rursus pulchræ loca veitor ab urbis,
Cunctaque mens oculis prævidet illa suis.
Nunc fora, nunc ædes, nunc marmore tecta theatra,
Nunc subit æquata porticus omnis humo.
Gramina nunc campi pulchros spectantur in hortos,
Stagnaque & Euripi, virgineusque liquor.
At (putô) sic urbis misero est erepta voluptas,
Quolibet ut saltem rure frui libeat.
Non meus amissos animus desiderat agros,
Ruraque Peligno conspicienda solo.
Nec quos pomiferis positos in montibus hortos
Spectat Flaminæ Claudia juncta viæ.
Quos ego nescio cui colui, quibus ipse solebam
Ad fata fontanas (nec pudet) addere aquas.
Sunt tibi si vivunt, nostra quoque consista quædam,
Sed non & nostra poma legenda manu.
Pro quibus amissis, utinam contingere possent
Hic saltem profugo gleba colenda mihi.
Ipse ego pendentes (liceat modo) rupe capellas,
Ipse velim baculo pascere nixus oves.
Ipse ego, ne solitis insilant pectora curis,
Ducam ruricolâ sub juga panda boves.
Et discam Getici quæ norunt verba juveni,
Assuetas illis adiciantque minas.
Ipse manu capulum pressi moderator aratri,
Experiar mota spargere semen humo.
Nec dubitem longis purgare ligonibus arua,
Et dare, quas sitiens jam bibit hortus aquas.
Unde sed hoc nobis, minimum quos inter & hostem
Diferimen murus clausaque porta facit?
At tibi nascenti (quod toto pectore lætor)
Nerunt fatales fortia fila Deæ.
Te modo campus habet, densa modo porticus umbra:
Nunc (in quo ponis tempora rara) forum.
Umbria te revocat, nec non Albana petentem
Appia ferventi ducit in arua rota.

M 2

For-